

Sygnatura akt XVIII C 807/16

(...), dnia 4 maja 2016 r.

Wzmianka w trybie art. 157 § 2 k.p.c. zastępująca protokół rozprawy

Podczas rozprawy nie stawił się nikt w imieniu strony powodowej, należycie powiadomionej o terminie posiedzenia. Pozwany nie stawił się, mimo należytego powiadomienia o terminie posiedzenia, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności i nie składał wyjaśnień. Po zamknięciu rozprawy Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny przez odczytanie sentencji i wskazanie ustnie zasadniczych motywów rozstrzygnięcia.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 4 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Krzysztof Kurosz

Protokolant:Magdalena Skonieczka

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K.

przeciwko R. A.

- o zapłatę 620,00 zł

1. zasądza od R. A. na rzecz Kancelarii (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. kwotę 364,99 zł (trzystu sześćdziesięciu czterech złotych i dziewięćdziesięciu dziewięciu groszy) z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 30 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, jak również kwotę 131 zł (stu trzydziestu jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

XVIII C 807/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 listopada 2015 r. powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego R. A. kwoty 620,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona kwota wynika z umowy pożyczki gotówkowej zawartej przez pozwaną z (...) Spółką z o.o. z siedzibą w W. za pośrednictwem platformy internetowej. Powód nabył wierzytelność w drodze cesji od pierwotnego wierzyciela.

/pozew – k. 2-4 /

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie i nie stawił się na rozprawie. W dniu 4 maja 2016 roku został wydany wyrok zaoczny, którym Sąd uwzględnił w niniejszej sprawie powództwo w części.

/ wyrok k. 27/

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie udzielania pożyczek.

Bezsporne

W dniu 26 sierpnia 2014 roku pozwany – jako konsument – zawarł na odległość z (...) Spółką z o.o. z siedzibą w W. – jako przedsiębiorcą – umowę pożyczki gotówkowej na okres 30 dni. Kwota na jaką opiewała umowa pożyczki wynosiła 300 zł. Zgodnie z § 4 ust. 1 umowy pożyczka była oprocentowana w wysokości odsetek maksymalnych (także w zakresie zadłużenia przeterminowanego - § 6 ust. 7 umowy).

Umowa zastrzegła także prowizję w wysokości 65 zł. W podsumowaniu pożyczki, pożyczkodawca udzielił pozwanemu rabatu w wysokości 1 grosza, wskazując, iż całość zobowiązania wynosi 364,99 zł.

/umowa pożyczki k. 15 - 18/

Pożyczkodawca wykonał swoje zobowiązanie, wykonując w dniu 29 września 2014 r. na konto pozwanego przelew kwoty 300 zł.

/potwierdzenie przelewu k. 19/

Pozwany nie spłacił pożyczki.

Bezsporne

Powód oraz (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. (wcześniej (...) sp. z o.o.) zawarli w dniu 4 maja 2015 r. umowę przelewu wierzytelności przysługujących cedentowi względem jego pożyczkobiorcy.

Bezsporne oraz pismo k. 13

Sąd ustalił okoliczności faktyczne na podstawie okoliczności bezspornych jako wynikających z niebudzących wątpliwości twierdzeń zawartych w pozwie (art. 339 § 2 k.p.c.), a także na podstawie przedstawionych dokumentów.

Wątpliwości Sądu wzbudziło twierdzenie powoda zawarte w pozwie, iż z kwoty pożyczki 300 zł wynika, że kwota, którą „Pozwany zobowiązał się zwrócić wynosi 620 zł” (k. 3 odw.). Twierdzenie to pozostaje w sprzeczności z załączonymi przez samego powoda dokumentami. Powód, wzywany do złożenia pisma procesowego, nie wyjaśnił tej kwestii.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest częściowo zasadne – to jest w zakresie kwoty 364,99 zł (kapitał pożyczki 300 zł oraz 65 zł prowizja – pomniejszone o jeden grosz). Zasadne było również żądanie odsetek ustawowych od tej kwoty.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny. Zgodnie zaś z § 2 tegoż artykułu, w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Uznanie za prawdziwe twierdzeń pozwu nie uwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. W wypadkach uzasadnionych wątpliwości, wynikających zwłaszcza ze sprzeczności twierdzeń pozwu i załączonych do niego dokumentów, nie można przyjmować za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych; w takiej sytuacji nie można wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na tych twierdzeniach i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 14 sierpnia 1972 r. w sprawie III CR 153/72, OSNCP 1973, nr 5, poz. 60).

Jak stanowi art. 720 i nast. k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zawarta umowa stanowi tzw. umowę konsumencką.

Powód dochodzi roszczenia jako nabywca wierzytelności. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Jednakże w takiej sytuacji dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.). Poprzedni wierzyciel zawarł umowę z pozwanym w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, jako przedsiębiorca (art. 43¹ k.c.) natomiast pozwany jako osoba fizyczna - konsument (art. 22¹ k.c.).

W niniejszej sprawie cesjonariusz i pozwany zawarli umowę pożyczki za pomocą środka porozumiewania się na odległość. Na piśmie została zawarta ramowa umowa pożyczki. Zgodnie z jej treścią pozwanemu przyznano pożyczkę w wysokości 300 zł, powiększoną o prowizję 65 zł (pomniejszoną o jeden grosz).

Biorąc pod uwagę uzasadnione wątpliwości (sprzeczność twierdzeń pozwu o wysokości zobowiązania na kwotę 620,00 zł) z załączonymi przez powoda dokumentami dotyczącymi kwoty 300 + 65 zł nakazywała zatem prowadzenie postępowania dowodowego.

W jego ramach powód wezwany do złożenia pisma procesowego (zarządzenie z 17 marca 2016 r.) nie wykazał się jakąkolwiek aktywnością.

W związku z powyższym należało uznać, iż powód – w związku z art. 6 k.c. – nie wykazał istnienia zobowiązania wykraczającego poza kwotę 364,99 zł.

Dodać przy tym należy, iż z umowy nie wynikał zakaz jej późniejszego wykonania. Tym należy tłumaczyć – zdaniem Sądu – fakt, iż umowa została zawarta 31 lipca 2014 r. ale wykonana była dopiero 29 września 2014 r.

Odrębnego omówienia wymaga kwestia odsetek. Zgodnie z treścią zawartej umowy – za okres od daty udzielenia pożyczki oraz po upływie terminu jej zwrotu (to jest od dnia 30 października 2014 r. (pieniądze pożyczono na 30 dni – w dniu 29 września 2014 r.) powód mógł żądać odsetek maksymalnych umownych (§ 6 ust. 7 umowy - k. 17).

Jednakże powód za ten okres domagał się jedynie odsetek ustawowych. W tym stanie rzeczy zasądzenie odsetek innych niż ustawowe (umownych a zatem korzystniejszych dla powoda), byłoby wyjściem ponad żądanie, bo dotyczyłoby innej podstawy faktycznej i prawnej żądania a jednocześnie powód nie żądał takich odsetek.

Zasądzenie odsetek ustawowych jest jednak dopuszczalne, bo ich źródłem nie jest umowa, lecz powszechnie obowiązujący przepis (art. 481 § 1 k.c.), którego umowa wyłączyć nie może. W związku z powyższym za okres od dnia 30 października 2014 roku (kiedy to pozwany zaczął pozostawać w opóźnieniu) należało zasądzić odsetki ustawowe, a od 1 stycznia 2016 r. (w związku ze zmianą art. 481 k.c. oraz treścią art. 316 k.p.c. nakazującą stosowanie prawa materialnego z urzędu) odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. bowiem strona powodowa wygrała proces jedynie w części tj. w 58 %. Koszty poniesione przez powoda to kwota 30 zł z tytułu opłaty od pozwu oraz koszt działania pełnomocnika w kwocie 180 zł + 17 zł. Ponieważ powodowi należał się zwrot poniesionych kosztów postępowania częściowo na jego rzecz podlegała zasądzeniu kwota 131 złotych.